

ולדברי רבי יוחנן – דין זה, שהשליח שאבדו ממנו השקלים, נשבע על כך שבועת שומרים, **הוא כדברי הכל**, אף לדעת האומרים שאין נשבעים על ההקדשות כלל, **שכן** אף שמעיקר הדין השליח פטור משבועה, **תקנת חכמים היא שישבע**, ומהטעם הזה הוא נשבע הן לבני העיר, כשאבדו השקלים קודם שנתרמה התרומה, והן לגזברים, כשאבדו השקלים אחרי שנתרמה התרומה.

ומחמת התקנה הזו כשאבדו השקלים אחר שנתרמה התרומה, אפילו אמרו בני העיר שיתנו שקלים אחרים תחת הראשונים, אין הדבר מועיל לפטור את השליח משבועה להקדש, שאין הקדש יוצא בלא שבועה.

הפריש שקלו ואבד

לדעת רבי יוחנן – מי שהפריש שקלו, הרי זה חייב באחריותו עד שימסרנו לגזבר, ולפיכך אם אבד קודם לכן, **עליו לתת אחר**.

וראיה לכך ממשנתנו, שבני העיר ששלחו שקליהם, חייבים באחריותם, עד שיכנסו לרשות גזבר על ידי התרומה.

ולדעת רבי שמעון בן לקיש – מי שהפריש שקלו, מיד יצא ידי חובתו, שכן כל מקום ששקלו מונח, הרי הוא ברשות גבוה, ומעתה אם אבד, **פטור מלתת אחר**.

ומה ששינינו במשנתנו, שבני העיר ששלחו ביד שליח, ואבד ממנו קודם שנתרמה תרומה, חייבים לתת אחר, אינו מעיקר הדין, אלא תקנת חכמים, שלא יזלזלו בהקדשות לשלוח על ידי שליח, אלא כל אחד יביא שקלו בעצמו, כי מצווה בו יותר מבשלוחו^א.

אבדו השקלים והפרישו

אחרים ונמצאו הראשונים

נתבאר שכששלחו בני העיר שקליהם ביד שליח ואבדו ממנו קודם שנתרמה תרומה עליהם להפריש שקלים אחרים תחת הראשונים.

^א כן פירש בעל קרבן העדה, ומבואר, שרק כששלחו על ידי שליח, ואבד, קנסו לשלם, אבל אם אבד מהבעלים, לא קנסו. אולם מפירוש בעל תקלין חדיטין משמע, שמחמת התקנה, גם כשאבד מהבעלים, חייב לשלם, כי קנסו אותו שלא שמר היטב. ומכל מקום יש נפקא מינה ממה שחיובו מחמת התקנה, ולא חיוב גמור, שכשאבד מהשליח, אינו נשבע שבועת שומרים מהתורה, אלא מדרבנן. ועוד שאם נגנבו מהבעלים, אין הגנב משלם כפל, כי אין זה ממון הדיוט.